SPORTIVII SOVIETICI în luptă pentru RECORDURILE MONDIALE

PENTRU SLAVA PATRIEI

Greutatea a căzut în sgura neagră dincolo de linia celor 15 m. Panglica de oţel a fost întinsă şi arbitrul a înscris pe foaia de concurs 15,02 m., cifră care însemna un nou record al lumii. A fost o mare sărbătoare pe stadionul oraşului Ploeşti, când crainicul a anunţat miilor de spectatori că excepţionala atletă sovietică Ana Semionova Andreeva a reuşit această performanţă extraordinară.

Record unional, record european, record al lumii... Cuvintele acestea au devenit obişnuite pe stadioanele şi terenurile pe care concurează sportivii Uniunii Sovietice. An de an, ei şi-au ridicat măestria sportivă şi numele lor este trecut în dreptul celor mai multe recorduri mondiale.

Pentru sportivii sovietici un record nu înseamnă numai pregătire îndelungată, efort şi, ca rezultat al lor, o cifră. Pentru sportivii sovietici, recordul este unul din mijloacele prin care ei mulţumesc patriei şi partidului pentru condiţiile minunate care au fost create culturii fizice în Uniunea Sovietică.

Încă din Decembrie 1948, Comitetul Central al Partidului Comunist (b) al U.R.S.S. a arătat sarcinile principale care stau în faţa mişcării de cultură fizică şi sport: desăvârşirea caracterului de masă al mişcării de cultură fizică, ridicarea neîncetată a măestriei sportive şi, pe această bază, cucerirea de către sportivii sovietici în anii apropiaţi, a supremaţiei mondiale în ramurile sportive cele mai importante.

Maeştrii sportului sovietic, înaripaţi de cuvântul luminos al partidului, nu au precupeţit nici un efort pentru a da viaţă sarcinilor trasate de Hotărîrea din Decembrie 1948. Şi străduinţele lor pe pista de sgură sau de ghiaţă, pe terenurile de fotbal, volei sau baschet, la aparatele de gimnastică sau pe poligonul de tir, au fost încununate de succese splendide, de recorduri mondiale care constitue mărturia vie a superiorităţii sportului sovietic asupra sportului din ţările capitaliste, ros de putregaiul profesionismului, agăţat de

GRIGORII NOVAK

remorca planurilor agresive şi războinice ale monştrilor omenirii, imperialiştii americani şi englezi.

...Leonid Meşkov a fost rănit pe front. Braţul său lovit nu mai putea vâsli cu puterea dinainte. Dar Leonid Meşkov, cu voinţa caracteristică a omului sovietic, a învins infirmitatea şi, în bazinul de înnot, i-au fost cronometrate o seamă de noi recorduri care vorbeau nu numai despre posibilităţile tehnice ale unui eminent sportiv, ci şi despre excepţionalele calităţi morale ale omului sovietic. Recordul mondial la 100 m. fluture aparţine din 1946 lui Leonid Meşkov cu timpul de 1:05,1. Pe distanţele de 200 şi 400 m. la acelaş stil el deţine recordurile ţării.

...Campionatele mondiale feminine de patinaj viteză au fost dominate autoritar de alergătoarele sovietice. Maria Isakova a câştigat consecutiv întrecerile din 1949, 1950 şi 1951.

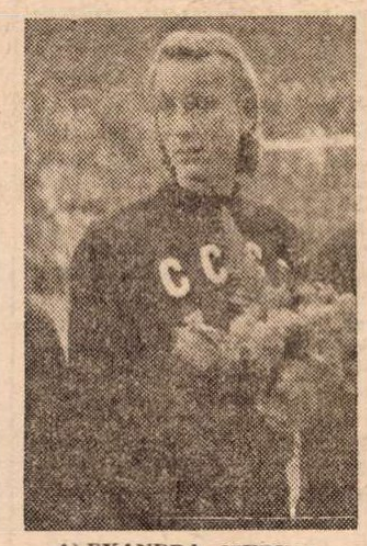

ALEXANDRA CIUDINA

Din cele şase probe clasice, sportivele sovietice deţin recorduri mondiale la cinci, toate stabilite în cursul acestui an. Sofia Kondakova 1:36.8 pe 1000 m,; Maria Isakova 2:29.5 pe 1500 m,; Olga Akifeva 5:22.2 pe 3000 m,; iar Tatiana Karelina 9:10.7 pe 5000 m. şi 208,802 puncte la tetratlon sunt fără îndoială performanţe neobişnuite pentru alţi sportivi.

...Ca să ţii deasupra capului 143 kg. îţi trebue nu numai forţă ci şi curaj, mai ales când această greutate întrece aproape de două ori greutatea propriului tău corp. Grigorii Novak a reuşit o astfel de performanţă şi rezultatul său constitue un excepţional record mondial al categoriei mijlocie.

...5-1 a fost scorul cu care a învins echipa Dinamo din Moscova pe cel mai bun club suedez, „Norrkoping". Fotbaliştii sovietici au obţinut peste hotare victorii splendide, întrecând cele mai bune cluburi profesioniste din Anglia, Suedia sau Norvegia. Aceste victorii dovedesc supremaţia şi maturitatea sportivă a fotbaliştilor sovietici, ca şi înalta muncă creatoare a jucătorilor şi antrenorilor.

...La recentele campionate de volei dela Paris, reprezentativele Uniunii Sovietice au devenit campioane europene, fără a fi pierdut măcar un set. Baschetbaliştii şi baschetbalistele sovietice au cucerit deasemenea campionatul Europei. Trăgătorii sovietici deţin la probele de armă liberă, armă militară şi la probele pe echipe, 21 recorduri mondiale.

...Este greu ca, într'un singur articol, să faci o enumerare a recordurilor şi titlurilor câştigate de sportivii sovietici. Sunt însă unele care prin valoarea lor uimesc pur şi simplu. Discul aruncat de Nina Dumbadze sboară peste 53 m., acelaş lucru îl reuşeşte Natalia Smirniţkaia la aruncarea suliţei, iar Vladimir Kazanţev aleargă 3000 m. cu obstacole într'un timp pe care „specialiştii" apuseni îl categorisesc ca fiind dincolo de „limitele posibilităţilor omeneşti", 8:49,9. Ei nu ţin seama însă, că atletul Vladimir Kazanţev este un om sovietic. Şi ar fi putut uşor să se convingă de forţa, înflăcărarea patriotică şi valoarea incomparabilă a sportivilor sovietici, răsfoind tabela de recorduri mondiale, care la data de 1 Ianuarie arăta că Uniunea Sovietică deţine 66 recorduri mondiale, Statele Unite 33, Suedia 19, Franţa 18 iar Anglia niciunul!

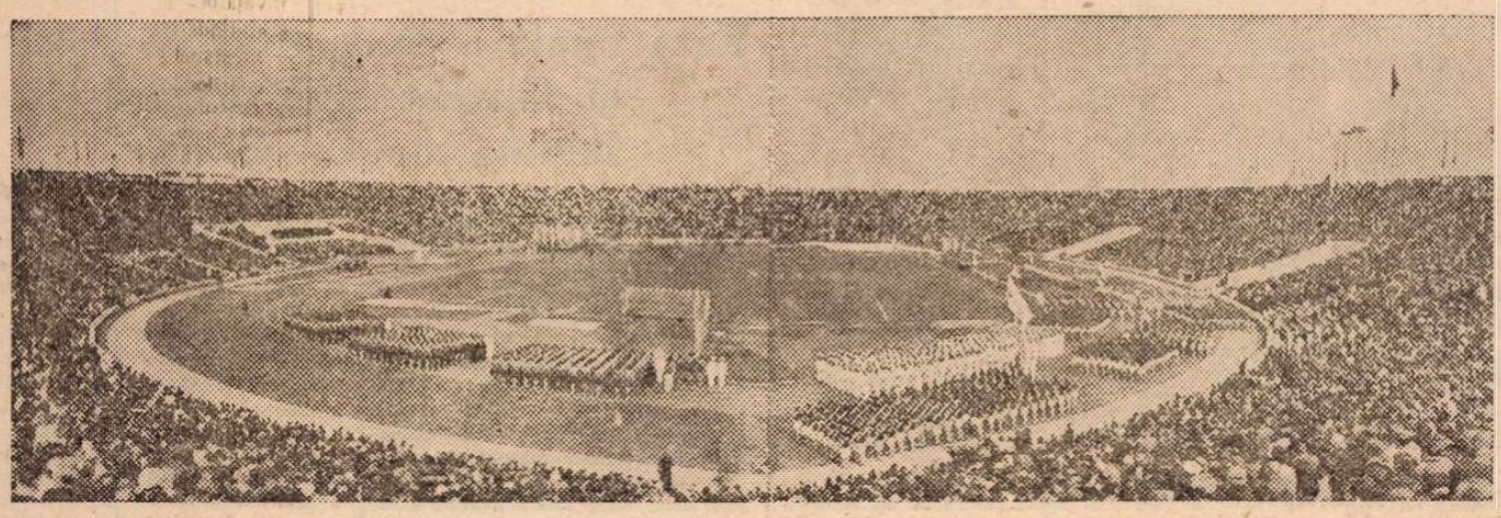

Pe aceste locuri, odinioară, se întindea mlaştina. Apele Baltii cei scăldau molcom malul pustiu si în serile de toamnă ceaţa învăluia totul în perdeaua ei albicioasă. Ni meni nu credea că vreodată aceste meleaguri vor fremăta de viaţă şi tinereţe.

Dar într'o zi mii de mun citori ajutaţi de maşinile cele mai perfecţionate au poposit aici. Au secat apa, au adus nisip şi pietriş, au pus piloane de oţel şi beton şi au înălţat unul dintre cele mai mari stadioane ale lumii. Stadio nul acesta, din Leningrad, care poartă numele neînfricatului revo luţionar S. M. Kirov, reprezintă o uriaşă biruinţă a artei arhitectonice sovietice.

FATA DIN TBILISI

Nadia Hnâkina şi-a început cariera sportivă cu câteva performanţe care pentru multe atlete reprezintă recorduri obţinute după ani şi ani de muncă.

Pe stadionul din Tbilisi, capitala Gruziei însorite, Nadia a sărit la lungime 5,82 m. Avea atunci 16 ani şi performanţa ei a constituit un nou record de junioare şi senioare al Uniunii Sovietice. Tot atunci ea a parcurs 200 m. în 25,6 sec., şi 100 m. în 12,4 sec.

Dar, ca orice tânără a minunatei ei patrii ea a năzuit spre mai mult, spre performanţe şi mai strălucite. Deaceea, în orele de antrenament, Nadia a fost o elevă tot atât de conştiincioasă ca şi la şcoala medie din Tbilisi unde la fiecare sfârşit de an numele ei era strigat primul la împărţirea premiilor.

Anii au trecut şi performanţele au crescut odată cu fata svelită şi cu ochii migdalaţi. Pe scara celor mai bune performanţe sovietice, numele ei urca treaptă cu treaptă spre definitiva consacrare.

★

1951, toamna, pe Stadionul Republicii din Bucureşti. Spre locul de start al probei de 100 m. plat se îndrepta o fată cu tricou purpuriu. S'a dat plecarea şi 11,7 sec. mai târziu pieptul ei rupea panglica sosirii. Nadia Hnâkina stabilise un nou record unional şi cea mai bună performanţă mondială a anului. Tot la campionatele internaţionale de atletism ale Republicii Populare Române, în cursa de 200 m., Nadejda Hnâkina împreună cu Evghenia Secenova a egalat recordul unional al Sofiei Malşina, 24,7 sec. Calităţile excepţionale de vitezistă au adus-o pe Nadejda Hnâkina în fruntea săritoarelor în lungime. Cea mai bună performanţă a ei la această probă este de 5,90 m.

Cândva, de mult, o bătrână gruzină i-a spus Nadiei o poveste despre o fetiţă care şi-a pus în gând să realizeze un vis. Pe căi de ani de zile de muncă, învingând prin străduinţi toate greutăţile ce-i stăteau în drum, fetiţa a ajuns la ţintă. Dar ea nu s'a oprit aici. A pornit să urce şi mai sus...

Hnâkina a trăit mai târziu **ea însăşi această poveste...**

In toamnă, Smirniţkaia deveni campioană a Uniunii Sovietice, iar Zâbina se clasă pe locul al doilea.

Anul trecut, Smirniţkaia obţinu din nou cea mai bună performanţă iar Zâbina ocupă locul al doilea.

Nu totdeauna însă Galina se clasează după prietena sa; în unele probe o întrece. Atunci, Natasa o felicită pe Galina din toată inima, fără pic de invidie. Felicitările fac ca victoria să fie şi mai frumoasă şi mai plăcută. Şi când oare pot fi mai importante, mai necesare, prietenia, un cuvânt bun, un sfat bun, decât în momentele grele când victoria nu este obţinută şi nu se întrevede? Tocmai în astfel de clipe Smirniţkaia şi Zâbina s'au ajutat totdeauna. Un fapt semnificativ a avut loc anul trecut la campionatele europene. Cele două prietene au plecat în Belgia fără antrenor. In afară de ele două nu mai erau alte aruncătoare de suliţă.

„Tu vei fi antrenorul meu", spuse Galina.

„Şi tu vei fi al meu", răspunse Natasa.

La Bruxelles nu s'au putut antrena. Campionatele europene au început cu o zi după sosirea sportivilor sovietici. Aceştia se aflau într'o situaţie critică. Inainte de concurs, nu li s'a dat suliţaşelor posibilitatea să se încălzească, iar Zâbina nu a avut nici măcar timpul să-şi măsoare elanul.

Graba de neînţeles a arbitrilor a mărit frământarea şi aşa destul de mare a concurenţilor, enervându-i cu totul. Primele aruncări n'au fost prea bune. Cu toate că cele două aruncătoare sovietice au intrat în finală, rezultatele obţinute de Zâbina şi Smirniţkaia erau mult sub posibilităţile lor. Natasa a aruncat 45 m. iar Zâbina 40. Astfel s'ar fi putut ca ele să fie întrecute de reprezentanta Austriei, atleta Baum, care fusese şi recordmana mondială a probei. In acelaş timp, sportivele sovietice trebuiau să concureze una după alta. Aceasta le împiedica să se controleze reciproc şi să se poată sfătui. Totuşi, la ultima încercare, Galina nu aruncă imediat şi urmări prima aruncare din finală a Natasei. Suliţa aruncată de Natasa sbură în aer ca şi cum ar fi fost frânată. Dar greşelile au fost văzute.

„Nu te lăsa pe spate! Indreaptă-te când fugi!", spuse Galea prietenei sale.

La a doua încercare, Smirniţkaia făcu întocmai. Aruncarea a fost bună: 47,85 metri. Succesul o încurajă şi pe Natasa, care aruncă suliţa la 43 metri. Smirniţkaia deveni campioană a Europei, Baum se clasă pe locul II, iar Zâbina pe locul III.

De curând, la întâlnirea prietenească de atletism dela Moscova, între reprezentativele Uniunii Sovietice, Republicii Populare Române şi R. Polone, a concurat numai Zâbina. Smirniţkaia era în tribună, urmărind cu nelinişte prima aruncare a prietenei sale. Era foarte cald. Galea făcea faţă cu greu acestei călduri. Pentru ca ea să poată folosi în aruncare întreaga forţă era nevoie de voinţă şi tehnică. Zâbina n'a putut însă să-şi stăpânească voinţa. Aruncările, bune la început, au devenit apoi mai slabe.

Era interesant s'o urmăreşti în acele momente pe Smirniţkaia. Se încrunta, strângea pumnii, sărea. In sfârşit, când Galea urma să arunce pentru ultima oară, Smirniţkaia sări de pe locul ei şi alergă pe stadion.

„Cum arunci? Iţi lipseşte avântul, îi spuse ea supărată Galinei. Concentrează-te, depune toate eforturile!"

Zâbina se uită puţin speriată la prietena ei, apoi surâse şi îşi începu elanul după o concentrare pe care nu bănuia că o poate avea. Şi, astfel, reuşi o aruncare de 45,98 m. care i-a asigurat locul I.

Aşa se nasc victoriile. Astfel se ajută, pentru a învinge, adevăratele sportive. Prietenia dintre cele două sportive sovietice, cele mai bune aruncătoare de suliţă, este pătrunsă de cele mai curate sentimente. Prin duelul dintre ele, măestria lor se cizelează, se oţeleşte şi capătă noi calităţi.

Cu câţiva ani în urmă, au concurat împreună Ludmila Anochina din Leningrad şi Clavdia Maiucia din Moscova. Rezultat al acestei întreceri au fost primele recorduri mondiale ale sportivilor sovietici. Atletele sovietice au întrecut cu mult pe americana Yindilly şi germana Steinhauer. Natalia Smirniţkaia a îmbunătăţit şi ea recordul. Acum o ajunge din urmă Galina Zâbina.

Mareo prietenie a celor două sportive le întăreşte pentru noi victorii, ajutându-le să ducă cât mai departe steguleţul roşu care reprezintă recordul mondial şi unional.

E. SATROV
(din revista *Ogonioc*)